

Coach K přinesl zpět do svých výběrů hrdost být součástí reprezentace USA.

První zlatou olympijskou medaili v Riu získaly Spojené státy díky 19- ti leté Ginny Thrasherové, která nečekaně ovládla střelbu ze vzduchové pistole na terč ze vzdálenosti 10 metrů. Poslední zlatou do sbírky přidaly, nutno poznamenat očekávaně, z basketbalového turnaje mužů. Získal ji tým, který byl složený z hráčů z nejlepší světové soutěže NBA, byl největším favoritem na prvenství, vedený jedním z nejlepších střelců NBA Kevinem Durantem. Přinejmenším na papíře byli Američané téměř dokonalí. Zakončili turnaj s poměrem vítězství a porážek 8:0 a ve finále vyprovodili Srbsko, které se do turnaje dostalo z kvalifikace, 96:66. Výhrou ve finále Američané rozšířili svou vítěznou sérii na olympijských hrách na 52 utkání v řadě a umožnili odejít koučovi Miku Krzyzewskému do basketbalového reprezentačního důchodu s vizitkou prvního trenéra, který získal tři zlaté olympijské medaile v řadě. Srbové neměli ve finále ještě těsně před koncem čtvrté čtvrtiny ani jednoho střelce, který by překonal dvoucifernou hranici vstřelených bodů. Přitom to byli právě oni, kdo dostal americký tým v základní skupině pod obrovský tlak. Konečný výsledek jejich prvního souboje 94:91 nemusel být konečným, kdyby Srbsko proměnilo svou poslední tříbodovou střelu, která mohla utkání poslat do prodloužení.

I když měli Srbové ve finále od začátku problém s fauly, prohrávali po prvních deseti minutách pouze o 4 body a nic nenasvědčovalo tomu, že utkání dopadne ještě milosrdným 30-ti bodovým rozdílem. Američané se vrátili od druhé čtvrtiny ke hře, která jim po celý turnaj přinášela úspěch a soupeři ji, až na určité časové úseky, nedokázali eliminovat. Byla to hra založená na agresivní obraně, podpořená vynikajícím doskakováním, které bylo společně s rychlou první přihrávkou základem rychlého přechodu na útočnou polovinu. V postupném útoku se americký tým snažil využít individuálních dovedností svých hráčů tím, že jim vytvářel prostor ke hře 1 na 1. Takzvaný isolation offense byl základním útočným konceptem, ke kterému se Američané vrátili právě i ve druhé finálové čtvrtině. Kromě toho začali více pohybovat míčem a moudře jej častěji dávali do rukou Kevinu Durantovi, který dokončil utkání s 30 body na svém kontě, přičemž se v poslední čtvrtině velmi dlouho stačil bavit kousky svých spoluhráčů ze střídačky.

Američané měli po 7 vyhraných zápasech průměr v rozdílu ve skóre 21,4 bodů na jedno utkání. Tento rozdíl vypadá velmi impozantně, dokud ho neporovnáte se zlatým standardem, stanoveným v roce 1992 prvním tzv. Dream týmem složeným z hráčů NBA, který porazil své soupeře v průměru o 44 bodů. Ano, data potvrzují, že letošní olympijský výběr USA byl jedním z nejslabších v historii. Podívejme se namátkou na některá další, ale předtím si ještě přiznejme, že tým USA byl na turnaji v Riu nejlepší. Tyto olympijské hry byly ale pro Američany horší hlavně v porovnání s minulými výběry. I když se průměrný rozdíl ve skóre vyšplhal na 24 bodů, většinu vícebodových rozdílů si výběr kouče K zapsal v utkáních s papírově slabšími soupeři Čínou a Venezuelou. Pokud se oprostíme od tohoto faktu a vezmeme v potaz všechny zápasy, měl výběr USA rozdíl ve skóre v celém turnaji necelých 190 bodů. Srovnáme to s rokem 1992, kdy byl rozdíl ve skóre 350 bodů, nebo s rokem 2014 (MS ve Španělsku), kdy byl rozdíl 257 bodů. Ve skutečnosti byl tento tým podobný výběru z roku 2000 (celkový rozdíl ve skóre 173 bodů), kdy sice Američané zvítězili, avšak hodně se

zapotili v utkáních s Francií a Litvou. Fanoušci basketbalu si ale pamatují, co se stalo v roce 2004, kdy se tým plný talentovaných hráčů vrátil domů s bronzovou medailí, což bylo považováno za katastrofu a donutilo Američany přebudovat celý systém práce s reprezentačními výběry. A zafungovalo to.

Svou úspěšnou misi v olympijském basketbalovém turnaji v Riu dosáhli Američané i díky několika drobnostem, které se dají snadnou přehlédnout. Tým například nebydlel v olympijské vesnici, ale na výletní lodi, kde možná úmyslně hráči přicházeli o možnosti pravidelně se potkávat s ostatními olympioniky, jako třeba s Usainem Bolttem, jehož hvězdnost přitahovala obrovský zájem ostatních sportovců i funkcionářů. To se mohlo stát i v případě amerických basketbalových výběrů. Fakt, že všichni hráči byli mimo hlavní olympijský tábor, automaticky neznamená, že žili v nepropustné bublině. Carmelo Anthony, hvězda New York Knicks se odhodlal vyzvat ve favele několik mladíků ke hře na jeden koš, Paul George z Indiany Pacers se setkal s brazilskou fotbalovou hvězdou Ronaldem, a takto bychom mohli pokračovat. Během slavnostního ceremoniálu předávání medailí se odehrály dva zajímavé momenty, které kromě jiného také svědčí o tom, že se Američané snaží eliminovat chyby, za které „zaplatili“ neúspěchy na začátku nového tisíciletí. První, když Anthony potvrdil své lídrovství tím, že upozornil své spoluhráče, aby se po celou dobu znění vítězné hymny dívali na vlajku, která je na nejvyšší žerďi. Ten samý Anthony, kterému je vyčítáno, že nedokázal získat titul vítěze NBA pro Denver nebo New York. Stejněmu Anthonymu se ale v rukou hřejí 3 zlaté olympijské medaile. Druhý, dlouhé oběti hlavního trenéra Krzyzewského a Paula George, hráče, který si v roce 2014 v reprezentační přípravě v Las Vegas přivodil otevřenou zlomeninu lýtkové i holenní kosti. Krzyzewski byl jedním z prvních, kdo jej navštívil v nemocnici, aby mu vyjádřil podporu a nastínil, že oba společně dojdou do bodu, kde on bude hrát významnou roli v jeho týmu. Stalo se tak na olympijském turnaji v Riu a oba si to dlouhým obětím znovu připomenuli.

Položme si ale také otázku, proč Američané zvítězili, aniž by do Brazílie přijeli s nejsilnějším výběrem? Osobně se domnívám, že jedním z hlavních důvodů je úbytek skutečně velkých (myšleno výkony) jmen zahraničních hráčů, kteří hrají v NBA a jsou lídry ve svých národních reprezentacích. Nelze přehlédnout jména jako například Dirk Nowitzki, Manu Ginobili, Yao Ming, Steve Nash, bratři Gasolové, Tony Parker a určitě jich je mnohem více. Většina z nich má v lepším případě své nejlepší roky za sebou a někteří jsou dokonce v basketbalovém důchodu. Bohužel pro ostatní země a basketbal celkově, se je nepodařilo zatím nahradit. Tudíž tento rok můžeme v klidu říct, že horší hráči na soupisce USA (například Harrison Barnes), jsou téměř vždy lepší, než nejlepší hráči v ostatních týmech, asi s výjimkou Pau Gasola.

Důvodů proč Američané nedominovali více v průběhu turnaje, je také mnoho. Mezi nejdůležitější patří například krátký čas, ve kterém se Američané musí přizpůsobit pravidlům FIBA, významně menší počet dnů na společnou přípravu („celé 2 týdny“), a fakt že jejich výběry jsou často poskládané z velkých jmen, což v praxi znamená velký hlad po významných rolích v týmu. Pokud nás ale stále bude zajímat proč „rozdíly ve skóre“ neodpovídají talentu, který se na soupisce amerického výběru vyskytuje, zdá se, že hlavní problém je jasný: nejlepší hráči nejsou pravidelnou součástí týmu. Tj. pokud nemáte

konzistentní základní skupinu hráčů, je pro celý realizační tým velmi těžké vytvořit potřebnou chemii, jejíž součástí jsou například respektování rolí a stanovených cílů, oddanost, odvaha vystoupit do popředí, když se spoluhráči nedaří. Závazek, kterým dáváte najevo tým, že se dobrovolně stáváte součástí amerického výběru, touha uspět a získat nové zkušenosti, ale také vášně, kterou projevujete zapálením do všeho, co je nedílnou součástí cesty za vítězstvím v olympijském turnaji nebo Mistrovství světa,

Pro tuto chvíli mohou být tedy Američané v klidu. V roce 2020 na Letních olympijských hrách v Tokiu ale může být vše jinak. Američané se mohou postavit tváří v tvář silnějším výběrům. Například Austrálie bude mít k dispozici Bena Simmonse a Dante Exuma, Řecko 211 cm vysokého Giannise Antetokounmpa a v závětrí jsme i my, Česká republika a naši, už teď konkurenceschopní, Tomáš Satoranský a Honza Veselý.